

Kirjoittaja on 27-vuotias TKK:n Maanmittausosastolta valmistunut diplomi- insinööri, joka työskentelee Scanagri Finland Oy:n palveluksessa "GIS Junior Adviserina" Suomen ja Egyptin välisessä kehitys-yhteistyöprojektissa Egyptissä.

Tarkkaavainen lukija saattaa huomata, että tämänkertainen päiväkirjaote on kirjoitettu Damanhourin sijaan Kairossa. Syyskuun lopusta lähtien olenkin viettänyt aikaani enimmäkseen täällä, sillä Egyptin maanmittauslaitoksen pääjohtaja halusi siirtää projektimme systeemikehityksen Damanhourista pääkonttoriin. Motiivina oli paitsi työn etenemisen lähempi seuranta (lue: hiillostus) myös paikallisten asiantuntijoiden matka- ja majoituskulujen sekä päivärahajen säästö. Kehitystiimimme jäsenet olivat tästä toimipaikkasiirrosta hyvin onnellisia, ovathan he kaikki kairolaisia, eivätkä järin Damanhouria arvostaneet. Enkä voi itsekään väittää, että hirveästi harmittaisi asua Kairossa kansainvälisessä kaupunginosassa, jossa voin kävellä ulkona sen suurempaa huomiota herättämättä, jossa on ostoskärryllisiä ruokakauppoja, miellyttäviä kahviloita, hyviä ravintoloita ja mielenkiintoisia näyteikkunoita.

Sain myös hyödynnettyä maanmittariverkostuitumista -- ja samalla säästettyä ulkoministeriön rahoja. Toinen suomalainen "maanmittariprojekti", jossa rakennetaan paikkatietojärjestelmää Egyptin museovirastolle, ystävällisesti vuokrasi minulle huoneen Kairon kämpästään. Nyt minä saan asua Kairossa ja molemmat projektit säästävät rahaa: me hotellikuluistamme ja he vuokratulustaan. Elämänlaatuni voi siis sanoa kohentuneen huomattavasti – rahaa tosin säästyisi enemmän Damanhourissa illat yksin kämpässään istuen...

Projektimme sai vihdoin syyskuun puolivälissä uuden team leaderin, ja minä palasin lähes puolen vuoden "vt-kauteni" jälkeen takaisin omalle paikalleni junioriksi. Pohjoismaiselle yhteistyöllekään ei kuitenkaan ole tarvinnut täysin heittää hyvästejä, vaikka uusi esimies onkin britti: lokakuussa projektissamme kävi kaksin kappalein ruotsalaisia naisasiantuntijoita. Toinen oli maanmittari ja Nordiskt Möte

-veteraani, ja muisti Kööpenhaminan NM:stä vuodelta -71 suomalaisen maanmittariopiskelijan, jonka nimi oli Sirkka. Väitti meissä olevan samaa näköä... Maanmittarien piirit on toki ennenkin pieniksi havaittu, mutta maailma todisti viime viikolla pienuuttaan muutenkin. Törmäsin n. 20 miljoonan asukkaan ja kymmenien tuhansien turistien Kairossa täysin yllättäen vanhaan luokkakaveriini Kemijärveltä. En ollut kuullut kaverista mitään varmaan 10 vuoteen, joten vaihdoin kuuluiset; hän oli expat-puolisena Belgradissa, missä vaimo oli töissä suurlähetystössä, ja olivat sieltä käsin tulleet viikon syyslomalle Kairoon. Toivottelimme hyvät jatkot ja sovimme tapaavamme taas joskus, josakin päin maailmaa.

Pohjois-Afrikan – tai Lähi-idän, kuten tšekäläiset mielellään mieltävät, kirjeenvaihtajan kauteni alkaa kääntyä lopuilleen, sillä puolentoista vuoden junior-asiantuntija-pesti loppuu vuoden lopussa. Työpaikka on ollut todella mielenkiintoinen ja työyhteisö mukava, eikä projektikaan kaikista vaikeuksistaan, siis anteeksi, haasteistaan, huolimatta ole tuntunut toivottomalta urakalta kuin hetkittäin. Paikallisen osaamisen taso on yllättänyt positiivisesti kerta toisensa jälkeen, mutta toisaalta julkisen sektorin organisaation käsittämätön byrokratia ja tehottomuus, luutuneet asenteet ja rakenteet, absurdi henkilöstöpolitiikka ("emme voi kouluttaa henkilöstöämme, koska jos joku muu vain huolii heidät töihin, he lähtevät meiltä välittömästi") ja usein ilmenevä näköalattomuus eivät lakkaa harmittamasta, vaikka luulisi niihinkin jo tottuneen. Ehkä johtaminen, strategiat ja visiot eivät olekaan pelkkää huuhaata ja konsulttijargonia; fiksuistakin yksilöistä saa aikaa tyhmän organisaation, ja varmaankin myös päinvastoin. No, tietenkin Egyptinkin julkisen sektorin ongelmat ovat suuria, eikä niitä helposti ratkaista, ja toisaalta yritystäkin tuntuu olevan,

ainakin jollakin tasolla, jos positiivisia seikkoja haluaa hakea.

Puolitoista vuotta on mennyt hämmästyttävän nopeasti, vaikka niinhän kaikki kokeneet asiantuntijat sen kertoivat menevän. Välillä on kyllä ollut rankkaa, ja aika ajoin jaksoin kai lähinnä suomalaisella sisulla, siitä ilosta, että "olen minä aika sissi kun tästä selviän". Mutta näin urakan loppusuoralla voin tietenkin jo täysin rehellisesti sanoa, ettei todellakaan harmita, että tulin, ja varmaankin tulee olemaan toisaalta jopa haikeaa lähteä pois. Ei kuitenkaan niin haikeaa, että olisin egyptiläisten, jopa kriittisen pääjohtajan, pyynnöistä imarreltuna noudattanut heidän toiveitaan ja yrittänyt järjestellä itselleni jatkoaikaa... Minkäs sille tekee, että vaikka maailma on mielenkiintoinen, ja matkustelu (toivottavasti) avartaa, maistuu ruisleipä silti ylivoimaisesti parhaalta.

KAISA HARJU